

DESIRE®

A romantic couple is shown on the deck of a boat. The man is shirtless and muscular, wearing dark shorts, and is embracing the woman. The woman has long blonde hair and is wearing a blue bikini top and a patterned sarong. They are looking at each other and about to kiss. The background shows a blue sky and the ocean.

Charlene Sandsová
Kalifornská
romance

 HARLEQUIN®

CHARLENE SANDSOVÁ

KALIFORNSKÁ
ROMANCE

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

máme tu léto a já věřím, že příběhy, které jsem si pro Vás nachystal Vám ho zpřijemní, ať již si je zabalíte někam na dovolenou, nebo je budete mít jen tak pro chvíle lenošného spočinutí po parném dni. Pokud máte ráda dobrodružství, jistě Vás nezklame povídka Nebezpečný úkol, kde se hrdinové ocitnou v mexické džungli a k tomu ještě pod palbou kulek. A pokud dáváte přednost trochu sofistikovanějšímu prostředí, jistě Vás zaujme romance Neudržitelné tajemství, jehož hrdinkou je výjimečná houslistka, či povídka jako dělaná na pláž: Kalifornská romance. Ať již se rozhodnete jakkoli, věřím, že si léto s mými příběhy krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Charlene Sandsová

**KALIFORNSKÁ
ROMANCE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Her Forbidden Cowboy

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2015 by Charlene Swink
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Kalifornská romance: 2017 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-2153-8 (EPUB)
ISBN 978-83-291-2154-5 (MOBI)
ISBN 978-83-291-2155-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Podpatky Jessičiných bot zabubnovaly po sekvojovém dřevě sluncem zalité terasy Zane Williamse s výhledem na Tichý oceán. Ve stínu převislé střechy se naklonil na čalouněném lehátku kupředu, aby mu neušel jediný pohyb jeho nového hosta. Jeho švagrová oficiálně dorazila.

Může ji tak ještě nazývat?

Poryv větru jí nazdvihl karamelové vlasy a uvolnil uzal na zátylku. Jak kráčela za jeho asistentkou Mariah, do očí jí spadlo pár vzpurných pramínek a ona zvedla ruku, aby je odhodila. Podvečerní vítr býval na Měsíční pláži silný, a když se slunce sklánělo za obzor, ve spirále se hnál od pobřeží. To byla doba, kdy se většina opalujících se lidí sbalila a odjela domů a ven vyšli místní. Počasí, ve kterém se na vás vzdouvala košile, byla jedna z mála věcí, které si na bydlení na Měsíční pláži oblíbil.

Sundal si sluneční brýle, aby si ji lépe prohlédl. Měla na sobě bělostnou blůzku, zastrkanou do pomilionté vypraných džinsů se širokým hnědým páskem. Želvovinové obroučky decentních brýlí neskryly bolest a žal v jejich očích.

Naše milá Jess. Pohled na ni probouzel tolik vzpomínek, že led v jeho srdci nepatrně povolil.

Jessica vypadala jako... *domov*.

Vzpomínka na Beckon v Texasu bolela. Vzpomínka na jeho ranč a na život, který tam kdysi žil.

Bolelo ho vzpomínat na to, jak poznal Jessičinu sestru Janie, i na to, jak se jejich životy na malém městě propletly. V jistém ohledu se tragédie, k níž před více než dvěma roky došlo, mohla odehrát v jiném životě. Jinak to vypadalo, jako by se čas zastavil. Tak či tak, jeho žena Janie i jejich nenarozené dítě byly pryč. A už se nikdy neměly vrátit. Začaly se mu chvět rty. Hluboko v žaludku pocítil bolest, která se šířila jako požár a propalovala se ven.

Soustředil se na Jessicu. Nesla velký kufr s gobelínovým vzorem, vytkaným v tlumených odstínech šedé, světle fialové a broskvové. Před třemi lety věnoval Janie i Jessice k narozeninám stejné kufry. To, že se obě dívky Mae a Harolda Holcombových narodily ve stejný den sedm let od sebe, byla šťastná náhoda.

Zane uchopil berle, které měl vedle lehátka opřené, a pomalu se zvedl, přičemž si dával pozor, aby neupadl a nezlomil si i druhou nohu. Mariah by mu utrhla hlavu, kdyby se znovu zranil. Zápěstí v sádře ho bolelo jako čert, ale odmítal svou asistentku nutit, aby přiběhla pokaždé, když si on zamane vstát. Už i tak stačilo, že na sebe vzala ještě i úlohu ošetřovatelky. Připomínal si, že má svému obchodnímu manažerovi říci, aby Mariah vyplatil tučné prémie.

Zastavil se uprostřed terasy. Mariah sjela nesusouhlasným pohledem k jeho rozbitému zápěstí a berlím a pak mu očima uštědřila němou výstrahu. „Tady ho máte, Jessico.“ Její medový hlas byl vůči jeho hostu stejně vlídný jako vždy. „Nechám vás tu teď o samotě.“

„Díky, Mariah,“ poděkoval Zane.

Našpulila rty, otočila se na podpatku a odkráčela. Moc ji tedy nepotěšil.

Jessica přistoupila blíž. „Pořád stejný džentlmen, Zane,“ řekla. „Dokonce i o berlích.“

Už zapomněl, jak moc se její hlas podobá hlasu Janie. Jeho smyslný tón v něm cosi probudil. Jenže to bylo zhruba vše, co měly Janie s Jessicou společného. Ve většině ostatních věcí se obě sestry lišily. Jess nebyla tak vysoká jak Janie. Její oči měly místo tmavých smaragdů, které jiskřily v očích její sestry, světle zelený odstín. Jess byla brunetka, Janie blondýnka. A osobnostně si byly na míle vzdálené. Janie byla silná žena, která ráda riskovala a dokázala obstát tváří v tvář Zaneově slávě countryové hvězdy, která by méně sebejistou ženu bývala zastrašila. Co si Zane vzpomínal, byla Jess klidnější a drobnější – učitelka, která své povolání miluje. Opravdu milá osůbka.

„Ta tvoje nehoda mě mrzí.“

Zane přikývl. „Nebyla to ani tak nehoda, jako spíš pitomost. Nesoustředil jsem se a spadl z pódia. Na třech místech jsem si zlomil nohu.“ Byl zrovna v amfiteátru v Los Angeles, zpíval nějakou přihlouplou písničku o tom, jak honí na farmě kachny, a celou tu dobu myslel na Janie. Záznam jeho pádu teď koloval po celém internetu. Svědkem Zaneovy ztráty koncentrace se stal každý, kdo se v country hudbě pohyboval, a ještě pár lidí navíc. „Turné se na dobu léčení odkládá. Se zlomeným zápěstím na kytaru nic nezadrnkám.“

„Ne, to nejspíš ne.“

Postavila kufr na zem a zadívala se přes zábradlí na pobřeží dole. Na tmavé ocelově modré hladině se třpytilo slunce a mokrá písek pěnivě zalévaly bílé vrcholky vln. Příliv stoupal. „Máma si na tebe musela pěkně došlápnout, že tohle děláš.“

„Tvoje máma by si nedokázala došlápnout ani na malé štěně.“

Prudce se k němu otočila čelem a probodla ho pohledem. „Ty víš, o čem mluvím.“

Věděl. Pravda byla taková, že Mae Holcombové

by nic neodmítl. To ona ho o tuhle laskavost požádala. *Je to hrozně důležité*, řekla mu. *Moje Jess se trápí a potřebuje si vyčistit hlavu. Prosím tě, abys ji u sebe týden, možná dva nechal bydlet. Zane, dej na ni, prosím tě, pozor.*

A on jí dal své slovo. O Jess se postará a zajistí, aby měla čas se vzpamatovat. Mae na něj spoléhala a on by pro Janiinu matku udělal cokoli.

„Můžeš tu zůstat, jak dlouho budeš chtít, Jess. To přece víš.“

Začínaly se jí třást rty. „Dě-děkuju. Slyšel jsi, co se stalo?“

„Slyšel.“

„Já... nemohla jsem tam zůstat. Musela jsem z Texasu vypadnout. Čím dál, tím líp.“

„Hm, teď jsi tak daleko na západě, jak jen to jde.“ Pět mil na sever od Malibu po dálnici Pacific Coast Highway.

Jess poklesla ramena. „Připadám si jako strašná husa.“

Ta zatracená berla mu vypadla z ruky a opřela se o zábradlí, Zane ruku natáhl, uchopil Jess jemně za bradu a přinutil ji pohlédnout mu do očí. „Tak si tak nepřipadej.“

„Moc dobrá společnice nebudu,“ zašeptala téměř neslyšně.

Zhoupl se, tělo už mu další okamžik bez opory nepovolilo. Pustil Jess a sáhl po berli právě včas. Srovnal si ji pod rukou a narovnal se. „To jsme tedy dva.“

Ve větru se nesl její tichý smích. Nejspíš první náznak pobavení po mnoha dnech.

Usmál se.

„Potřebuju jen týden, Zane.“

„Jak jsem řekl, jak dlouho budeš chtít.“

„Díky.“ Zamrkala a pohledem sklouzla k jeho zraněním. „Ublížil sis hodně?“

„Spíš ubližuju já ostatním. Nejvíc tu mou mizer-nou náladu odnáší Mariah.“

„Teď se s ní můžu rozdělit.“ V očích jí na vteřinu zajiskřilo.

Už zapomněl, jaké to je mít Jess nablízku. Byla o deset let mladší než on a on ji vždy nazýval svojí malou sestřičkou. Po Janiině smrti se moc nevidali. Zane, ztrápený a sužovaný pocity viny, se ze života Holcombových úmyslně stáhl. Už tak jim dost ublí-žil.

„Dej mi ten kufr,“ vyzval Jess. Zdravou rukou si nacpal berle do podpaží a opřel se o ně a pak zavrtěl prsty. Jestli ten kufr vůbec udrží…

Jessica zvedla oči k nebi a zvedla své zavazadlo. „Cením si toho, Zane, ale tohle zvládnou. Opravdu, není těžký. Sbalila jsem si jen pár věcí. Však víš, ve stylu léto na pláži.“

Nechala ho z toho vyjít se ctí. Byl by to zkusil, ale kdyby ze sebe přitom udělal hlupáka, příjemné by to nebylo. S těmi zpropadenými berlemi byl ne-ohrabaný jak nametený námořník a nohu ještě ne-měl vůbec zatěžovat. „Tak dobře. Co kdyby ses za-bydlela a trochu si odpočinula? Já spím tady v příze-mí. Ty budeš mít pro sebe celé křídlo v patře. Takže si vyber pokoj a roztahuj se, jak chceš.“

Vydal se za ní, když zamířila do širokého fran-couzského okna ze světlého dubu vedoucího do obývacího pokoje. „Klidně si to tu obhlídni. Požá-dám Mariah, aby tě tu provedla.“

„Ne, to není nutné.“ Přelétla to, co bylo z domu vidět, očima: prostor, klenuté stropy, stěny s textu-rou, interiér ve stylu art deco a elegantní moderní nábytek. Zachytil její pocity a vycítil její zmatek. Co dělá Zane Williams, country-westernový zpěvák a rodilý Texasan, v domě na kalifornské pláži? Když si to tu s předkupním právem pronajal, namlouval si, že je to proto, že potřebuje nějakou změnu. Právě

budoval U Zanea na pláži, svoji druhou restauraci ve dvou letech, a dostal nabídku na roli v několika hollywoodských filmech. Netušil, jestli je na herectví stavěný, takže nabídky stále ještě ležely nevyřízené na stole.

Ohlédla se po něm. „Je to... nádherný dům, Zane.“

Opíraje se o berle k ní přistoupil a podíval se na dům z její perspektivy. „Ale nejsem to já?“

„Myslím, že už nevím, kdo jsi.“

„Je to jen barák. Místo, kde si pověsím klobouk.“

Letmo pohlédla na jeho prostovlasou hlavu. „Je to mořský palác.“

Uchechl se. Tolik k jeho pokusu o skromnost. Dům byl dílem mistra. Jeden z trojice domů, které architekt bydlící vedle Zanea navrhl. „Fajn, dostala jsi mě. Ten dům objevila Mariah a na fleku ho pronajala. Tvrdila, že mi vymete pavučiny z hlavy. Už ho nějakou chvíli mám, ale tohle je moje první léto v něm.“ Zaklonil se a rozhlédl se kolem sebe. „Přinejmenším je tu snesitelná vlhkost a zdá se, že tu vůbec neprší, takže tu nehrozí bouřky. A sousedi jsou prima.“

„Hezké místo na odpočinek.“

„Asi jo, kdybych odpočíval.“

„A neodpočíváš?“

Pokrčil rameny s obavou, že otevřel Pandořinu skříňku. Proč se jí svěřuje s těmi nejtajnějšími myšlenkami? Vždyť už si nejsou nijak blízcí. Jako dospělou ji téměř neznal, a přece je spojovalo cosi silného a hlubokého. „Jasně že jo. Nemáš hlad? Můžu říct hospodyně, aby ti...“

„Ale ne... to ne. Teď hlad nemám. Jsem jen trochu unavená po cestě. Radši půjdu nahoru, než se ti tu zhrouť na podlahu. Díky, že jsi pro mě poslal tu limuzínu. Ano... no... dík za všechno, Zane.“

Postavila se na špičky a z lehkého doteku jejích

rtů na tváři se mu cosi bolestně sevřelo v hrudi. Vlasy jí voněly po letních jahodách, a když couvla, ta svěží vůně mu zůstala v nosu.

„Rádo se stalo.“ Berle, podpírající jeho váhu, se mu zarývaly do podpaží. Nemohl je vystát. A nemohl se dočkat, až se od nich osvobodí. „Jen takový návrh: nejlepší výhled na moře bys měla z toho pokoje na konci chodby vpravo od schodů. Jsou tu docela velkolepé západy slunce.“

„Budu na to pamatovat.“ Její letmý úsměv ho měl nejspíš oklamat. Mohla sice předstírat, že ji to tak nebolí, pokud chtěla, ale temné kruhy pod očima a bledost její kůže prozrazovaly pravdu. Zane to chápal. Také to poznal. Věděl, jak může bolest člověka rdousit, až z něj vysaje všechn dech. Sakra, vždyť si to prožil. A žije v tom pořád. A také něco věděl o hrdosti Holcombovic rodiny.

Jaký trouba by nechal kteroukoli z jejich žen stát před oltářem samotnou?

Jen nějaký zatracený pitomec.

Jessica se zařídila podle Zaneovy rady a vybrala si pokoj pro hosty na konci chodby. Nikoli kvůli těm úchvatným západům slunce, které jí Zane doporučoval, ale aby ho nerušila. Soukromí je vzácné zboží. Zane si ho cenil a ona teď také. Pocítila urputnou touhu zhroutit se na postel a vyplakat si oči, ale podařilo se jí tím pocitem probojovat. Se sebelítostí skoncovala. Nebyla první, se kterou se někdo před oltářem rozešel. Jenže s ní se rozešel muž, kterého milovala a kterému důvěřovala. Byla si jím tak jistá a všechny ty výmluvné signály jí ušly. Teď je viděla křišťálově jasně.

Zaměstnala se vybalováním svého jediného kufuru a skládáním oblečení do dlouhé elegantní komody ze světlého dřeva. Do dvou z jeho devíti zásuvek si pečlivě uložila džínsy, šortky, plavky a kalhotky.

Vytáhla několikery letní šaty bez ramínek a přistoupila k šatně. Dveře se už při mírném zatáhnutí ševelivě otevřely. Do nosu jí vnikla vůně cedru a čistoty, když nahlédla do dívčí tajné komnaty téměř o velikosti její první třídy doma v Beckonu. Cedrové zásuvky, police na boty a jemná ramínka byly na hony vzdálené sádkokartonové komůrce v jejím jednopokojovém bytě.

Obratně navlékla šaty na ramínka a pověsila si je. Pak si na podlahu hned pod šaty uložila tenisky, žabky a dva páry bot, jedněch na nízkém, druhých na vysokém podpatku. Její ubohá kolekce prostoru šatny téměř neubrala. Jess zavřela dvoukřídlé dveře a opřela se o ně. Pak se poprvé skutečně podívala z okna svého pokoje v prvním patře.

„Páni,“ vydechla.

Široké okno obrácené k obzoru skýtalo úchvatný výhled na modrozelené moře a sluncem prozářenou oblohu. Obdivně polkla. A pak ji náhle zasáhl podivný pocit ztráty, který jí otrásl až do morku kostí. Zachvěla se, jako by se do ní opřela zimní vichřice.

Proč teď? Proč si neužívá té krásy kolem sebe?

Protože žádná krása neexistuje. Přišla jsi o sestru, její nenarozené dítě i o svého snoubence.

„Nechcete jít na balkon?“

Otočila a překvapilo ji, když spatřila ve dveřích stojící Mariah, Zaneovu asistentku, ženu něco po čtyřicítce. Mariah pro Zanea pracovala, co se s Janie oženil. Od té doby se její a Jessičina cesta několikrát protnuly. „Á, zdravím.“ Pohlédla k úzkým proskleným dveřím, které vedly na balkon. Zjevně byly umístěny tam, aby neodváděly pozornost od panoramatické vyhlídky na Pacifik. „Díky, ale snad později.“

„Jistě, musíte být po tom letu unavená. Nemůžu pro vás něco udělat?“

„Myslím, že ne. Už jsem si vybalila. Sprcha a šlofík, a budu v pořádku.“

Mariah se usmála. „Já už dneska odcházím. Je tu paní Lopezová, Zaneova hospodyně. Kdybyste cokoliv potřebovala, klidně jí řekněte.“

„Děkuju... já to zvládnu.“

„Zane s vámi bude chtít povečeřet. Večeří těsně před soumrakem. Ale kdybyste měla hlad dřív, udělá výjimku.“

„Soumrak mi vyhovuje.“

Mariah se na ni pozorně zadívala neuhýbavýma a laskavýma očima. „Trochu se Janie podobáte.“

„To pochybuju. Janie byla krásná.“

„Určitou podobu vidím. Jestli vám nevadí, že to říkám, máte stejně oduševnělé oči a krásnou pleť.“

Jess byla bledá jako smrt a nosík posetý desítkou pih. Jo, počítala je. Ale žádné akné, ba dokonce ani podebraný pupínek, který by stál za řeč, v pubertě neměla. Předpokládala, že její pleť zase tak strašná není. „Děkuju. Já, no, nerada bych Zaneovi nebo vám působila nějaké potíže. V podstatě tu jsem, protože by se mi to mojí mámě jen těžko vymlouvalo a nechtěla jsem, aby se o mě bála, kdybych se vydala do nějaké pustiny. Má to i tak dost těžké. Nemusí se trápit ještě i kvůli mně.“

„Chápu. Ve skutečnosti možná budete přesně to, co Zane potřebuje, aby přestal strkat hlavu do písku.“

To byl zvláštní výrok. Přimhouřila oči a snažila se mu porozumět.

„Už nějakou dobu to není on,“ vysvětlila Mariah, aniž by to rozváděla. Jessica oceňovala, jak decentně to podala.

„To mi došlo. Přišel o rodinu. Všichni jsme o ni přišli,“ prohlásila Jess. Janie jí strašně chyběla. Život je občas krutý.

Mariah přikývla. „Ale mít nablízku někoho z rodiny by vám mohlo prospět oběma.“

O tom Jess pochybovala. Pro Zanea bude trnem

v patě. Čára přes rozpočet. Nějak to tu přeťpí, nasaže tu trochu čerstvého mořského vzduchu a vrátí se domů, aby si snědla, co si nadrobila. K útěku z Texasu ji přinutily pocit ponížení a zoufalá bolest. Ale nakonec se vrátit musí. Její tvář získala odhodlaný výraz. V tuhle chvíli na to myslet nechtěla.

„Možná,“ odvětila.

„Tak dobrou noc,“ popřála jí Mariah.

„Díky, vám taky.“

Když Mariah odešla, vzala si Jess šampon a vstoupila do koupelny. Páni, a to si myslela, že ta šatna už je něco. Koupelna pro hosty byla vybavena televizí, obrovskou oválnou vířivkou a složitě vykládanou prostornou sprchou, každá z jejích třech hlavice nad hlavou měla vlastní digitální ovládání. Jess se naklonila blíž, aby si čísla na monitoru přečetla. Mohla si naprogramovat čas, teplotu i sílu sprchy a bůhvíco ještě.

Když zadala pár příkazů, sprcha ožila a začala se z ní řinout voda. Jess se usmála. Nová hračka. Svlékla se, otevřela dveře z čirého skla a vstoupila dovnitř. Horká sprška do ní udeřila ze tří stran; dvě hlavice stříkaly jemně, ta třetí pulzovala jako její srdce. Jess se otáčela kolem dokola a ze zásobníku na stěně si brala voňavé tekuté mýdlo. Otálela tam, ztracena v mlze a proudící vodě, a z celého těla jí pozvolna odcházelo potlačované napětí a údy jí vláčněly a uvolňovaly se. Nakonec se dostala k tomu hlavnímu a vmasírovala si do vlasů šampon. Sprcha se až příliš brzy automaticky vypnula. Když z ní Jess vylezla, valila se za ní pára. Usušila se nadýchanou bílou osuškou. Bylo to moc příjemné.

Oblékla si světle hnědé šortky do půli stehů a kakaově hnědé triko bez rukávů. Doufala, že večere se Zanem nebude formální. Nic ani vzdáleně elegantního si nepřivezla.

Když si vlasy vysušila fénem, vyčesala si dlouhé

prameny nahoru do ohonu. Ještě před pár minutami by jí představa malého šlofíka velmi lákala, ale teď byla na spánek příliš napjatá. Později na ni změna času nejspíš dolehne jako náklad cihel, ale v tuhle chvíli ji vábila písečná pláž dole. Nazula si žabky a seběhla po schodech.

Zamířila za vábivou vůní koření a omáčky, která jí zavanula do nosu. V úchvatné kuchyni ze žuly a dřeva se střetla s postarší ženou, poněkud těžší v bocích, která měla na sobě zástěru a pobrukovala si.

Žena se otočila. „*Hola*, slečna Holcombová?“

„Ano, já jsem Jessica.“

„*Hola*, Jessico,“ kývla žena. „Já jsem paní Lopezová. Máte ráda *enchiladas*?“

Jessica byla z Texasu. Vše mexické milovala. „Ano. Krásně to voní.“

Paní Lopezová otevřela troubu a z té se automaticky vysunul rošt z nerezové oceli.

„Za půl hodiny budou hotové. Můžu vám dát něco k pití? Nebo něco jen tak si zobnout?“

„Ne, děkuju. Počkám na Zanea. No, ráda jsem vás poznala,“ řekla Jess a couvala z kuchyně. „Vrátím se za...“

Ozvala se rána. „Do prkenný vohrady!“ rozlehlo se domem Zaneovo hlasité klení.

Jessica zkameněla.

Paní Lopezová se zazubila a zavrtěla hlavou. „Oblékání mu samotnému moc nejde. Ale nenechá si od nikoho pomoci. Není to zrovna dobrý pacient.“

Spiklenecky se na sebe usmály. „Chápu.“ Jenže když Jess přijela, měl Zane na sobě džínsy a ležerní bavlněnou košili. To se teď obléká? „Nemám se k té večeri převléct?“

„Ne, to ne. Pan Zane si polil košili ledovým čajem. Sluší vám to.“

„Děkuju.“ Dobře, bezva. Už se cítila lépe. Když si

oblečení balila, na svou garderobu moc nemyslela. Doufala jen, že si tu trochu vyčistí hlavu. „Říkala jsem si, že bych se prošla po pláži. Do večere se bohatě vrátím. Zatím na shledanou.“

Paní Lopezová přikývla a soustředila se na sporák. Jess s kručícím žaludkem opustila vůně kuchyně a dvojitými dveřmi vyšla na terasu. Z ní sestoupila po několika schodech a pak se jí do žabek vkradl teplý písek.

U nich doma žádná řeky či jezera, které by se mohly srovnávat s vlhým větrem, který jí cuchal vlasy, slanou vůní na rtech a třpytivými zlatými odlesky zrcadlícími se v oceánu, neměli. Zlehka našlapovala a zanechávala v upěchovaném mokřím písku mělké otisky, dokud se na břeh nevyšplhala další vlna a neodnesla její stopy do moře. Jak tak kráčela po pláži, na kůži jí hřálo slunce, přestože už viselo kousek nad hladinou. Zorné pole vpravo od ní vyplňovaly velké domy s výhledem na moře, navzájem se lišící jak konceptem, tak strukturou. Jejich hodnocení ji tak zaujalo, že si ani nevšimla, že se k ní blíží běžec, dokud se přímo před ní nezastavil.

„Zdravím,“ vyhrkl udýchaně.

„Dobry večer.“ Letmý pohled na jeho tvář ji přinutil tiše vzdychnout. Byl úchvatný, opálený a patřil mezi ty nejslavnější filmové hvězdy na světě. Dylan McKay.

Předklonil se a s rukama opřenýma o kolena popadal dech. „Dejte mi vteřinku.“

Na co? nejradši by se zeptala, ale přesto tam stála s nohama vrostlýma do písku a čekala. Pohled na něj lahodil očím a Jess se snažila nezírat na jeho obnaženou hrud' ani na jeho běžecké šortky klouzající pod štíhlý pás.

Narovnal se a v Jess by se krve nedořezal, když k ní vyslal úsměv, který bral za srdce. „Děkuju.“

Zmateně se na něj podívala. „Za co?“

„Že tu jste. Že jste mi poskytla výmluvu, proč můžu zastavit.“ Tiše se zasmál a blýskl bělostnými zuby. Byl ten oslnivý třpyt jeho úsměvu pravý? Mohl by být. Dylan McKay ztělesňoval představu dokonalého muže každé ženy v plodném věku.

Až na ni. Ona totiž věděla, že nic takového neexistuje.

„Dobře. Ale... mohl jste přece zastavit sám od sebe, ne?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Předpokládá se, že uběhnu deset mil denně. Kvůli práci. Připravuju se na roli mariňáka ze speciální jednotky.“

Opravdu? Jess nehodlala předstírat, že netuší, co je Dylan zač. Nebo že jeho bronzové tělo ještě není dost dokonalé a vyrýsované. „Chápu. A kolik jste uběhl?“

Opoprvživě se sám nad sebou ušklíbl. „Osm.“

„To není špatné.“ Soudě podle bolestného výrazu jeho tváře patřil k mužům, kteří od sebe očekávají perfektní výkony. „Osm mil moc lidí neuběhne.“

Uvolnil se a zdálo se, že je jí za to povzbuzení vděčný. „Mimochodem, já jsem Dylan.“ Podal jí ruku.

„Jessica.“ Krátce mu rukou potřásla.

„Jste sousedi?“ zeptal se se svraštěným obočím. „Já bydlím tamhle.“ Ukázal na dvoupatrový dům, který se tyčil opodál.

Zavrtěla hlavou. „Vlastně ne. Na chvíli bydlím u Zanea Williamse.“

Četla mu myšlenky, když nepatrně pozvedl obočí a blýskl očima. „On je... jsme *příbuzní*.“

Přikývl. „Zanea znám. Hodný chlap.“

„To je. Moje sestra... no... Janie byla jeho žena.“

Chvilku trvalo, než si dal dvě a dvě dohromady. „Je mi líto, co se stalo.“

„Děkuju.“

„No, myslím, že jsem chytil druhý dech. Díky. Už jen dvě míle. Těšilo mě, Jessico. Pozdravujte ode mě Zanea.“

Otočil se, rozklusal se a za chvíli už nabral plné tempo.

Zamířila zpět do domu s úsměvem na rtech a s písničkou tiše broukající v srdci. Přijet sem možná nakonec vůbec nebyl tak špatný nápad.

Spatřila Zanea, jak se opírá o zábradlí terasy, a zamávala mu. Díval se na ni? Najednou zrozpačitel. Nebyla žádná plážová kočička. Vnadná postava jí nedovolovala dvoudílné plavky a bělostný odstín své kůže by mohla přirovnat snad jen k březové kůře či slupce cukrového melounu.

Když stoupala po schodech nahoru, padl jí pohled na jeho košili, havajský vzor opakujících se palm. Ještě nikdy Zanea neviděla vypadat uvolněněji a zároveň tak nervózně.

„Pěkná procházka?“ zeptal se a sundal si sluneční brýle.

„Lepší než k Filmovému paláci v Beckonu.“

Zane se zasmál a vědoucně se mu zablýsklo v očích. „To máš tedy recht. Na palác už jsem si dlouho nevzpomněl.“ Hlas měl chraplavý, jako by se Zane během okamžiku přenesl zpátky do oněch dní.

V texaském Beckonu nebylo moc co dělat, a tak se v sobotu večer parkoviště před palácem hemžilo studenty ze střední, kteří se tam jen tak poflakovali a párovali se. Jessica tam zažila svůj první neohraibaný polibek. S Milesem Bernardym. Páni, to byl ale ňouma. Ale to ona tenkrát taky.

Tady se do sebe zamilovali Janie a Zane.

„Potkala jsem jednoho z tvých sousedů.“

„Soudě podle tvé rozzářené tváře to byl určitě Dylan. Touhle dobou chodí běhat.“

„Já žádnou rozzářenou tvář nemám,“ zamžikala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kalifornská romance***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.